

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje Davida Uhlíře, soudce Tomáše Lichovníka a soudkyně Kateřiny Šimáčkové o ústavní stížnosti **T. T.**, t. č. ve vazební věznici, zastoupeného JUDr. Janem Szewczykem, advokátem se sídlem v Praze, Kaprova 11, proti usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 84/2014 ze dne 16. října 2014 a usnesení Městského soudu v Praze č. j. 47 T 4/2009-1096 ze dne 25. dubna 2014, za účasti **Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze** jako účastníků řízení a Městského státního zastupitelství v Praze jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

- I. Usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 84/2014 ze dne 16. října 2014 a usnesením Městského soudu v Praze č. j. 47 T 4/2009-1096 ze dne 25. dubna 2014 **bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 84/2014 ze dne 16. října 2014 a usnesení Městského soudu v Praze č. j. 47 T 4/2009-1096 ze dne 25. dubna 2014 **se ruší.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

1. Stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 47 T 4/2009-530 ze dne 16. 4. 2009 uznán vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 trestního zákona z roku 1961, tj. úmyslného způsobení těžké újmy na zdraví s následkem smrti. Toho se stěžovatel měl dopustit tím, že „*po předchozí slovní rozepři a vzájemném strkání opakovaně fyzicky napadal poškozeného ..., a to tak, že jej opakovaně bil do hlavy a celého těla a následkem tohoto bití poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu, o který mu [stěžovatel] bil hlavou, a ještě na zemi do bezbranného poškozeného kopal a následkem tohoto surového jednání poškozenému ... způsobil tržně zhmožděné rány v oblasti hlavy, přičemž bezprostřední příčinnou smrti poškozeného bylo pohmoždění Varolova mostu se zakrvácením mozkových komor a otok mozku při tříštivé zlomenině spodiny lebni, přičemž smrt poškozeného nebylo možno odvrátit ani včasnou lékařskou pomocí.*“ Stěžovatel se v průběhu trestního řízení hájil tím, že ke smrtelnému zranění poškozeného došlo nikoliv jeho jednáním, ale v důsledku pádu dekorativní kovové konstrukce. Pro rozhodnutí městského soudu byl zásadní znalecký posudek prof. PhDr. Jiřího Strause, DrSc., znalce z oboru kriminalistiky se specializací forenzní biomechanika, podle něhož byl pád konstrukce (či kamene na ní umístěného) biomechanicky vyloučen.

2. Odvolání stěžovatele proti rozsudku městského soudu zamítl Vrchní soud v Praze usnesením č. j. 8 To 102/2009-636 ze dne 18. 11. 2009.

3. Stěžovatel podal dne 20. 2. 2014 u Městského soudu v Praze návrh na povolení obnovy řízení ve svůj prospěch. Městský soud tento návrh zamítl usnesením uvedeným v záhlaví a výroku tohoto nálezu. Z nových důkazů, jejichž provedení stěžovatel navrhoval, městský soud provedl znalecký posudek Českého vysokého učení technického v Praze, fakulty strojní, jako znaleckého ústavu z oboru strojírenství se specializací biomechanika. U veřejného zasedání znalec doplnil, že zásadní rozpor mezi posudkem znalce Strause a posudkem ČVUT je v tom, že znalec Straus uvažoval o celé dekorativní kovové konstrukci jako o jednom tělese. Konstrukce však byla složena z několika těles, a pak nelze použít momentovou rovnici statické stability, kterou užil znalec Straus. Tato rovnice by mohla platit, pokud se těleso nehýbe, neplatí, pokud je těleso v pohybu. Pro popis pádu konstrukce je nutné použít metodu uvolňování soustavy těles. Městský soud k hodnocení znaleckého posudku ČVUT uvedl, že znalecký ústav vycházel pouze ze stěžovatelem selektivně poskytnuté dokumentace a že tento důkaz nemůže přivodit jiné rozhodnutí o vině, a tím i o trestu. Nový posudek totiž nemá vliv na závěr původního znalce o tom, že samovolný pád dekorativní konstrukce je vyloučen a že jej poškozený bez spolupůsobení jiné osoby nemohl vychýlit z původní pozice a způsobit jeho pád. I podle závěrů nového znaleckého posudku lze pro prvotní vychýlení konstrukce ze stability použít momentovou rovnici statické stability. Soud nepochyboval o tom, že k vychýlení konstrukce ze stabilního postavení došlo v příčinné souvislosti s jednáním obviněného.

4. Dále městský soud provedl výslech svědka L. M., který uvedl, že na dekorativní konstrukci viděl před rvačkou mezi stěžovatelem a poškozeným kámen. Další svědkyně, novinářka Mgr. M. S., uvedla, že s autorem dekorativní konstrukce, panem Ch., vedla rozhovor, v němž uvedl, že na vrchol dekorativní konstrukce kámen dal. V původním soudním řízení měl autor konstrukce tvrdit opak. K výsledkům obou svědků městský soud uvedl, že se soudy v původním řízení variantou kamene na vrcholu konstrukce podrobně zabývaly. Výsledky svědků tak nemohly přivodit nové rozhodnutí o vině. Městský soud se také zabýval různě dokumentovanými výtkami odborné veřejnosti ke znalci Strausovi, které stěžovatel předkládal. Některé listinné důkazy k tomu neprovedl, u ostatních zhodnotil, že nemohly přivodit jiné rozhodnutí o vině a trestu.

5. Vrchní soud v Praze usnesením uvedeným v záhlaví a výroku tohoto nálezu zamítl stížnost stěžovatele proti popisovanému rozhodnutí městského soudu. Stěžovatel navrhoval jako nový důkaz i znalecký posudek znalce z oboru soudního lékařství, MUDr. Václava Horáka, který se ve svých závěrech liší od dřívějších závěrů soudních znalců. Jako nejpříjemnější mechanismus vzniku smrtelného poranění na hlavě poškozeného se mu jevil pád kamene na hlavu poškozeného s následným nárazem hlavy o tvrdou podložku, na níž ležel kovový šroub. Dále stěžovatel poukazoval na znalecký posudek ČVUT a nedostatečnou odbornost znalce Strause. Vrchní soud v odůvodnění odkázal na své dřívější rozhodnutí o odvolání, v němž uvedl, že zásadní tvrzení obhajoby o tom, že nejzávažnější poranění poškozeného vznikla tak, že na poškozeného spadl kámen umístěný na konstrukci, není v rozporu se závěrem, že poranění vznikla v přímé souvislosti s jednáním stěžovatele. Pokud by kámen skutečně spadl spolu s konstrukcí, nemohl spadnout sám od sebe. Pokud by konstrukci na sebe zvrhl

poškozený, pak by to „*rozhodně nebylo bez přičinění obžalovaného, který poškozeného bil a kopal a poškozený se mohl konstrukce přidržet.*“

6. Vrchní soud tedy zhodnotil, že se v původním řízení možností vzniku zranění pádem kamene na hlavu poškozeného zabýval a že se stěžovatel v podstatě domáhá toho, aby ve výroku rozsudku prvního stupně byl popis skutku doplněn o další mechanismus vzniku zranění poškozeného (pád kamene na hlavu poškozeného), který rovněž zavinił stěžovatel. To i přes to, že dva svědci vyloučili, že by na hlavu poškozeného kámen spadl. Dále uvedl, že z pohledu právní kvalifikace „je úplně jedno“, zda k následku smrti došlo pádem poškozeného na patník kovového sloupu, nebo tím, že na sebe poškozený v důsledku útoku obžalovaného zvrhl konstrukci, z níž na poškozeného spadl kámen.

7. Proti rozhodnutím městského soudu a vrchního soudu se stěžovatel bránil ústavní stížností, v níž navrhl, aby Ústavní soud tato rozhodnutí zrušil pro porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Porušení tohoto práva stěžovatel spatřoval zejména v tom, že podle něj byly objektivně dány důvody pro povolení obnovy řízení, tyto důvody stěžovatel ve svých podáních uvedl a předložil nové důkazy, které povolení obnovy řízení odůvodňovaly. Souhlasil s tím, že se soudy v původním řízení určitým způsobem s tvrzeními stěžovatele vypořádaly, tehdy však nedisponovaly důkazy, které byly soudu předloženy až v řízení o povolení obnovy. Stěžovatel se dále neztotožnil s tím, že „je jedno“, jakým jednáním stěžovatele došlo ke zranění poškozeného, zejména za situace, kdy soud výši trestu odůvodnil zejména údajnou brutalitou útoku vůči poškozenému. Vrchnímu soudu také vytýkal, že jeho interpretace výpovědí dvou svědků, kteří měli vyloučit pád kamene na poškozeného, nemá oporu v provedeném dokazování. Porušení ustanovení o řízení stěžovatel spatřoval také v tom, že městský soud nepřipustil další důkazní návrhy.

8. Stěžovatel považoval za zásadní, aby byl bez jakýchkoliv pochybností správně zjištěn skutkový stav, pokud jde o mechanismus vzniku úrazových změn u poškozeného. Podle jeho názoru z nových důkazů vyplývá, že skutkový děj proběhl zcela jinak, než jak jej městský soud popsal ve výroku odsuzujícího rozsudku. Poukazoval na znalecký posudek znalce Horáka, který podle něj jednoznačně zpochybňuje posudek znalce Strause. Z posudku znalce Horáka mimo jiné vyplývá, že mechanismus poranění popsaný ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku je velmi nepravděpodobný. Vznik obou poranění na hlavě poškozeného (zaražení šroubu do hlavy a těžké mozkolebeční poranění pravé spánkovo týlní krajiny hlavy) je nejpříjemněji vysvětlitelný pádem kamene na hlavu poškozeného a následným nárazem hlavy poškozeného o tvrdou podložku, na níž ležel kovový šroub. Závěry tohoto znaleckého posudku pak odpovídají i skutkovému ději popisovanému řadou vyslechnutých svědků i závěrům soudních znalců, kteří vypracovávali původní znalecký posudek z odvětví soudního lékařství.

9. Dále má stěžovatel z nových důkazů i s ohledem na další dříve provedené důkazy za nepochybné, že na konstrukci byl kámen umístěn a k pádu konstrukce došlo. Závěry posudku znalce Strause jsou vyvráceny výpověďmi celé řady svědků, ohledáním místa činu, zajištěnými stopami i novým důkazem, a to znaleckým posudkem ČVUT. Závěry tohoto posudku se shodují se závěry všech znalců z odvětví soudního lékařství. Rovněž z posudku ČVUT vyplývá, že posudek znalce Strause je nedostatečně

odůvodněn, a proto nepřekontrolovatelný. Závěry ČVUT o nedostatečích posudku znalce Strause pak vysvětlují rozpory ve znaleckých závěrech znalců z oboru soudního lékařství a závěrech znalce Strause. Ve spojení s jinými, stěžovatelem dokládanými případy, v nichž byla zpochybněna odborná úroveň a kvalita znaleckých posudků znalce Strause, musí dle stěžovatele vzniknout důvodné pochybnosti o správnosti závěrů posudku znalce Strause i v této věci. V situaci, kdy skutková věta odsuzujícího rozsudku je založena především na takto zpochybněném znaleckém posudku, stěžovatel shrnuje, že existují důvodné pochybnosti, které je třeba hodnotit v jeho prospěch. Tři znalecké posudky zpochybňující závěry znalce Strause, z toho dva doložené jako nové důkazy, plně odůvodňují povolení obnovy řízení.

10. Stěžovatel přitom podotkl, že je nepodstatné, že se variantou zahrnující kámen do skutkového děje soudy zabývaly (a vyloučily ji), pokud je nyní novými důkazy postaveno najisto, že kámen na konstrukci byl umístěn. Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Ústavního soudu k obnově trestního řízení, z níž podle něj v předložené věci vyplývá porušení jeho práva na spravedlivý proces.

II.

Průběh řízení před Ústavním soudem

11. Městský soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že se argumentací stěžovatele uvedenou v ústavní stížnosti zabýval již v řízení o povolení obnovy řízení. K námitce stěžovatele, že nepřipustil provedení některých důkazů (mj. posudek znalce Horáka), poukázal na to, že tento důkaz nebyl uveden v návrhu na povolení obnovy řízení, proto nemohl být proveden.

12. Vrchní soud ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění soudů v řízení o povolení obnovy řízení. Podotkl, že soudy stěžovateli opakovaně zdůraznily, že důvodem obnovy řízení nemohou být jakékoliv nové důkazy, ale pouze takové, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy dříve známými odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, trestu, případně o náhradě škody.

13. Městské státní zastupitelství v Praze mělo za to, že v řízení o povolení obnovy řízení nevyšly najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by zpochybňovaly původně zjištěný skutkový děj a mechanismus poranění poškozeného. V podrobnostech odkázalo na odůvodnění rozhodnutí městského soudu.

14. Stěžovatel v replice k vyjádření vrchního soudu zhodnotil, že je vyjádření bezobsažné a nevypořádává se s obsáhlou věcnou argumentací stěžovatele. Neztotožnil se s tvrzeními vrchního soudu a znovu poukázal na nedostatky rozhodnutí vrchního soudu v řízení o povolení obnovy řízení.

III.

Formální předpoklady projednání návrhu

15. Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas, advokátem zastoupeným a oprávněným stěžovatelem (byl účastníkem řízení před obecnými soudy), a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Při posuzování přípustnosti Ústavní soud zjistil, že stěžovatel proti napadeným rozhodnutím již nemá k dispozici žádný procesní prostředek k ochraně práva.

16. Vzhledem k tomu, že k objasnění věci plně postačovala písemná vyjádření účastníka řízení a vedlejších účastníků řízení, rozhodl Ústavní soud ve věci podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez nařízení ústního jednání.

IV.

Vlastní posouzení

17. Poté, co se Ústavní soud seznámil s argumentací účastníků řízení, vedlejšího účastníka a s obsahem spisu městského soudu, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

Obnova trestního řízení – obecná východiska

18. Dle § 278 odst. 1 trestního řádu platí, že obnovu řízení povolí soud, pokud předchozí řízení skončilo pravomocným rozsudkem, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

19. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu účelem tohoto řízení není přezkoumávání zákonnosti, popř. odůvodněnosti původního rozhodnutí. Stejně tak není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzovat vinu odsouzeného [srov. odst. 41 nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08 ze dne 24. 2. 2009 (N 34/52 SbNU 343), či z nedávné doby nálezu sp. zn. III. ÚS 2731/14 ze dne 13. 10. 2015]. Podstatou řízení o povolení obnovy řízení je posouzení nezbytnosti odstranit možné nedostatky pravomocného rozhodnutí, dané zejména neznalostí určitých skutečností v původním řízení [obdobně např. nálezu sp. zn. III. ÚS 608/10 ze dne 26. 8. 2010 (N 173/58 SbNU 513)]. Tím toto řízení z důvodu racionální nezbytnosti co největšího souladu obsahu trestních rozsudků s objektivní realitou prolamuje právní moc původního rozhodnutí, jakož i zákaz vedení opakovaného řízení pro týž skutek [viz nálezu sp. zn. II. ÚS 2445/08 ze dne 30. 7. 2009 (N 174/54 SbNU 193); obdobně dále usnesení sp. zn. II. ÚS 1364/10 ze dne 9. 6. 2010 a obdobně také např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nikitin proti Rusku ze dne 20. 7. 2004, č. 50178/99, odst. 56].

20. Ústavní soud se již opakovaně vyjádřil, že i přes specifickou povahu řízení o návrhu na povolení obnovy trestního řízení jsou obecné soudy povinny respektovat základní práva, jež se standardně pojí s řízením trestním. Byť se v obnovovacím řízení nejedná o meritum trestního řízení (o vině a trestu), toto řízení je svým charakterem v řadě ohledů analogické fázi trestního řízení probíhající před soudy ve věci samé [srov. nálezu sp. zn. III. ÚS 1330/11 ze dne 15. 3. 2012 (N 54/64 SbNU 673), odst. 13; či výše cit. nálezu sp. zn. III. ÚS 608/10]. I v řízení o povolení obnovy řízení je třeba ctít princip *in dubio pro reo* a soudce rozhodující o povolení obnovy řízení by měl k posouzení věci přistupovat nepředpojatě, tj. být zásadně otevřený tomu, že předložený důkaz může dosavadní rozhodnutí o vině zvrátit (srov. výše cit. nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08, odst. 39).

21. Pro rozhodování o obnově řízení jsou významné takové skutečnosti nebo důkazní prostředky, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Hodnocení předložených důkazů nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění. Skrze uvedené hodnocení je třeba dosáhnout určitého stupně pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Jde tedy o posouzení otázky, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení již dříve, odůvodnit jiné, tj. pro stěžovatele příznivější rozhodnutí. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je na místě rozhodnout o povolení obnovy. Znalecký posudek, který obsahuje nové skutečnosti, anebo využívá nové vědecké metody, které vedou k jinému skutkovému závěru, je v této vhodným důkazním prostředkem (již cit. nálezy sp. zn. I. ÚS 2517/08 a sp. zn. II. ÚS 2445/08).

22. Ústavní soud rovněž poukazuje na skutečnost, že v souladu s procesní zásadou *iudex peritus peritorum* je to právě a jen soudce, kdo rozhoduje nejen o věci samé, ale rovněž i o vedení řízení a v jeho rámci o potřebě znaleckého zkoumání, rozsahu znaleckého úkolu a rovněž i o místě závěrů z něj vyplývajících v souhrnu provedených důkazů při tvorbě skutkových a následně i právních závěrů. Znalecké posudky, ať už jakkoliv relevantní pro posouzení odborné stránky věci, jsou tudíž vždy toliko podkladem pro rozhodnutí soudce, který je v konečném důsledku nad všemi znalci [usnesení sp. zn. III. ÚS 2679/13 ze dne 21. 5. 2014 (U 9/73 SbNU 993)]. Znalecký posudek je nepochybně významným druhem důkazního prostředku a v rámci dokazování v trestním řízení mu přísluší významné místo. Je však nutno jej hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz, ani on nepožívá žádné větší důkazní síly, a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti [nález sp. zn. III. ÚS 299/06 ze dne 30. 4. 2007 (N 73/45 SbNU 149)].

Obnova řízení v projednávané věci

23. Důvodem pro obnovu řízení měly podle stěžovatele být nové informace o mechanismu zranění poškozeného, městský soud i vrchní soud dospěly k závěru, že tímto mechanismem se zabývaly již v původním řízení. Ústavní soud tak zaměřil svou pozornost na to, jak byl zjištěn mechanismus zranění poškozeného v původním řízení (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 111/2006 ze dne 25. 9. 2007, podle něhož zjištění soudu rozhodujícího o návrhu na povolení obnovy řízení, zda existence nových skutečností či nových důkazů je způsobilá odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí ve věci, nelze provést jiným procesním postupem, než porovnáním dosud vykonaných důkazů s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově provedených důkazů).

24. Z obsahu výše uvedeného rozsudku městského soudu č. j. 47 T 4/2009-530 a příslušného soudního spisu Ústavní soud zjistil, že variantou pádu kamene z ozdobné

kovové konstrukce se městský soud zabýval a na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že byla vyvrácena obhajoba stěžovatele, že smrtelné poranění poškozeného bylo způsobeno pádem železné konstrukce či kamene na ní umístěného. Umístění kamene na konstrukci ostatně soud vůbec nepovažoval za prokázané, neboť na str. 39–40 rozsudku uvedl:

„samotná kovová konstrukce, kdyby byla obrazně svržena poškozeným, který se za ni chytal a snažil se vyrovnat balanc, přesto *by nikdy nepadla na poškozeného a stejně tak ani kámen, který by byl na této konstrukci připojen*. Tak, jak již bylo shora uvedeno, *ani svědci neprokázali, že tento kámen byl uložen na konstrukci a sám zhotovitel této sochy vyloučil, že by kámen byl na tuto sochu vložen.*“

25. Městský soud za mechanismus zranění poškozeného považoval surové bití a kopání stěžovatele do poškozeného a smrtelné zranění pak mělo být způsobeno tím, že stěžovatel bil poškozenému hlavou o patu kovového sloupu. Tomu odpovídá i výše uvedená skutková věta výroku rozsudku městského soudu č. j. 47 T 4/2009-530. Z rozsudku městského soudu není patrné, jak soud dospěl k popsání mechanismu zranění poškozeného (žádný ze svědků, tak jak jsou jejich výpovědi zachyceny v rozsudku, v protokolech z hlavního líčení a ve zvukovém záznamu z hlavního líčení, výslovně neuvedl, že by stěžovatel poškozenému bil hlavou o patu kovového sloupu; rozsudek je nicméně v této otázce nepřehledný a poměrně nejasný).

26. Takto popsáný mechanismus zranění nijak nepočítá s tím, že by poškozenému toto zranění způsobil padající kámen. Pád kamene na hlavu poškozeného byl dokonce vyloučen na základě znaleckého posudku znalce Strause (ostatní důkazy v této otázce nebyly jednoznačné). Znalec Beran dále vyloučil, že by zranění poškozeného (zejména vpáčená zlomenina spodiny lebni) mohla být způsobena o kovovou konstrukci, když ještě stála, případě údery a kopy na hlavu poškozeného po jeho pádu. Městský soud ke svým úvahám doslova uvedl (str. 40–41 rozsudku):

„Někteří svědci vypovídali, že i poté, co poškozený spadl na zem, do něho obžalovaný mlátil a *lze připustit, že poškozený spadl na patu sloupu*, který byl tvořen z kovových drátů a jak bylo již shora uvedeno, jednalo se o ostrou kovovou patu a došlo k opakovanému mlácení hlavy poškozeného na tuto patu. O tom svědčí přetržený řetízek poškozeného, který byl nalezen poté, kdy byla krev z místa očištěna. Samotný řetízek visel na patě kovového sloupu... Za dané situace senát městského soudu dospěl k závěru, že zranění způsobená poškozenému nezpůsobil pád této sochy tak, jak to bylo shora vysvětleno. Bylo jednoznačně prokázáno, že poškozený byl obžalovaným bit velkou silou, a to opakovaně, *jednoznačně však nebylo prokázáno, zda se jednalo pouze o pěsti a kopance, a proto senát městského soudu vyšel z toho, že bylo prokázáno, že obžalovaný opakovaně fyzicky napadal poškozeného tak, že ho opakovaně bil do oblasti hlavy a celého těla a následkem tohoto bití poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu, o který mu obžalovaný bil hlavou* a ještě na zemi do bezbranného poškozeného kopal a *následkem tohoto surového napadání způsobil obžalovaný poškozenému poranění, která jsou popsána ve výroku o vině a ve znaleckém posudku z oboru soudního lékařství a bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo pohmoždění Varolova mostu se zakrvácením mozkových komor a otok mozku při tříštivé zlomenině spodiny lebni, přičemž smrt poškozeného nebylo možno odvrátit ani včasnou lékařskou pomocí*... Tímto jednáním je prokázáno, že obžalovaný napadl poškozeného úmyslně a způsobil mu těžkou újmu na zdraví a následkem této újmy byla způsobena smrt poškozeného. [Stěžovatel] popsáným jednáním se dopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák.“

27. Vrchní soud se k takto popsanému skutkovému ději blíže nevyjádřil, uvedl však, že obhajoba stěžovatele (vycházející z poranění poškozeného kamenem, tedy z jiného skutkového děje, než který byl v řízení před městským soudem zjištěn) není v rozporu se závěry městského soudu, neboť i kdyby kámen spadl, stěžovatel věděl, že spadnout může a přinejmenším spoléhal, že se tak nestane. Vrchní soud k odvolání stěžovatele v usnesení č. j. 8 To 102/2009-636 uvedl:

„Je na místě závěr, že poranění [poškozeného] vznikla v přímé souvislosti s jednáním [stěžovatele]. Zásadní tvrzení obhajoby v tom, že nejzávažnější poranění vzniklo tak, že na poškozeného spadl kámen umístěný na konstrukci před vchodem ... není s tímto závěrem v rozporu. Pokud připustíme, že tento kámen skutečně spadl spolu s konstrukcí, tento kámen rozhodně nemohl spadnout sám od sebe. Pokud by konstrukci na sebe „zvrhнул“ poškozený, pak by to rozhodně nebylo bez přičinění [stěžovatele], který poškozeného bil a kopal a poškozený se mohl konstrukce přidržet...“

28. Zásadní důvod, pro který městský soud nepřistoupil k obnově řízení, spočíval v tom, že pádem kamene jako mechanismem zranění poškozeného se soudy zabývaly již v původním řízení. Tomu lze do jisté míry přisvědčit: pádem kamene se městský soud v původním zabýval a dospěl k závěru, že kámen poškozeného nezranil, protože to znalec Straus vyloučil. Dále však městskému soudu přisvědčit nelze. Pokud znalecký posudek ČVUT zpochybňuje závěry původního znalce v tom smyslu, že kámen na poškozeného spadnout mohl, *prima facie* tím vzniká pochybnost o správném zjištění skutkového stavu, konkrétně o mechanismu zranění poškozeného (dospěl by městský soud opět k závěru, že kámen poškozeného nezranil, pokud by to nebylo vyloučeno?).

29. Stejně tak neobstojí závěr soudu o tom, že se nic nemění na zjištění, že k pádu kovové konstrukce došlo v příčinné souvislosti s jednáním stěžovatele. Z nyní napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, v čem je tato otázka pro posouzení věci významná. Pád kovové konstrukce nebyl v původním řízení vůbec součástí mechanismu zranění poškozeného, tak jak jej městský soud popsal. Potvrzení příčiny pádu konstrukce, která poškozeného údajně vůbec nezasáhla, nemůže nic změnit na posouzení jednání stěžovatele, který měl smrtelné zranění poškozenému způsobit bitím hlavou o patu kovového sloupu. Příčinami pádu této konstrukce má význam se zabývat teprve, pokud by městský soud uznal, že pád konstrukce (či kamene na ní údajně umístěného) měl či mohl mít vliv na mechanismus zranění poškozeného.

30. V tomto ohledu je třeba odmítnout závěry vrchního soudu, podle něhož se stěžovatel domáhal vlastně toliko toho, aby do výroku rozsudku „*byl v popisu skutku doplněn ještě další mechanismus vzniku zranění poškozeného, tj. pád kamene na hlavu poškozeného, který rovněž zavinil obžalovaný. Proti ostatním mechanismům stěžovatel nijak neprotestuje...*“ Z napadeného usnesení vrchního soudu nijak neplyne, v čem tento soud shledává srovnatelnost původní skutkové verze, podle níž

„stěžovatel poškozeného opakovaně bil do oblasti hlavy a celého těla a následkem toho bití poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu, o který mu obžalovaný bil hlavou a ještě na zemi do bezbranného poškozeného kopal a následkem tohoto surového jednání poškozenému ... způsobil trzně zhmožděné rány v oblasti hlavy, přičemž bezprostřední příčinnou smrti poškozeného bylo pohmoždění Varolova mostu se zakrvácením mozkových komor a otok mozku při tříštivé zlomenině spodiny lebni...“

a stěžovatelem zhruba předkládané verze podle níž

„stěžovatel poškozeného opakovaně bil do oblasti hlavy a celého těla a následkem toho bití poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu [sic!], o který mu obžalovaný bil hlavou [sic!] a ještě na zemi do bezbranného poškozeného kopal a následkem tohoto surového jednání poškozenému ... způsobil tržně zhmožděné rány v oblasti hlavy, přičemž *bezprostřední příčinnou smrti poškozeného bylo pohmoždění Varolova mostu se zakrvácením mozkových komor a otok mozku při tříštivé zlomenině spodiny lební způsobené pádem kovové sochy či kamene z ní uvolněného...*“

31. Zjevně nesprávné je tvrzení vrchního soudu o tom, že stěžovatel ostatní mechanismy vzniku poranění poškozeného nepopírá – pokud stěžovatel tvrdí, že tříštivá zlomenina spodiny lební a související poranění mozku byly poškozenému způsobeny pádem kamene, pak stěží může setrvávat na stanovisku, že ta samá zranění poškozenému vznikla tím, že *poškozený upadl hlavou na patník kovového sloupu, o který mu obžalovaný bil hlavou.*

32. Výše uvedená změna vymezení mechanismu zranění poškozeného nutně vzbuzuje otázky z hlediska požadavku uvést všechny zjištěné skutkové okolnosti, které jsou v posuzovaném případě konkrétním obsahem zákonných znaků skutkové podstaty § 222 odst. 1 a 3 trestního zákona, podle kterého byl čin stěžovatele právně posouzen. Podle § 120 odst. 3 trestního řádu je totiž třeba, aby výrok pojímal alespoň přiměřeně stručným vyjádřením všechny okolnosti relevantní z hlediska příslušné právní kvalifikace s tím, že dále může být rozveden v odůvodnění rozhodnutí. Přitom je potřeba okolnosti podstatné z hlediska naplnění znaků objektivní a subjektivní stránky popsat skutkově, nikoli právně prostřednictvím zákonné dikce jednotlivých znaků [nálezy sp. zn. IV. ÚS 434/07 ze dne 17. 10. 2007 (N 164/47 SbNU 167), sp. zn. II. ÚS 544/05 ze dne 7. 12. 2006 (N 220/43 SbNU 437), sp. zn. III. ÚS 3395/10 ze dne 18. 9. 2012 (N 158/66 SbNU 357) a usnesení NS sp. zn. 11 Tdo 1223/2005 ze dne 29. 9. 2005].

33. Podle závěrů původního řízení měl stěžovatel poškozenému úmyslně způsobit těžkou újmu na zdraví, jejímž následkem, způsobeným z nedbalosti stěžovatele, byla smrt poškozeného. Kritériem nedbalosti je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem. Subjektivní vymezení míry opatrnosti vyžaduje, aby mimo míry povinné opatrnosti (objektivní kritérium) bylo vzato v úvahu i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Proto o zavinění z nedbalosti jde jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný. Hranice okolností, jež pachatel může či nemůže předvídat, nelze vymezovat jen v hypotetické rovině, ale je zapotřebí vždy vycházet z existujících objektivních okolností vyplývajících z určité životní situace, která může být charakterizována celou řadou faktorů, jež pachatel vnímá svými smysly a může je pak hodnotit podle svých znalostí i dalších subjektivních dispozic. Z hlediska nedbalostního zavinění to znamená, že kromě míry povinné opatrnosti, vyplývající z obecných pravidel bezpečného chování, zde existuje i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je obžalovaný schopen vynaložit v konkrétním případě. Přitom o zavinění z nedbalosti může jít jen tehdy, pokud povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu

chráněného trestním zákonem jsou dány současně [srov. přiměřeně usnesení sp. zn. II. ÚS 728/02 ze dne 20. 5. 2004 (U 33/33 SbNU 529)].

34. Dále platí, že o nedbalostní zavinění jako předpoklad trestní odpovědnosti může jít pouze v případě, že je dána příčinná souvislost mezi nedodržením potřebné míry opatrnosti a trestněprávně relevantním následkem. Tak je tomu, pokud si pachatel alespoň má a může představit, že se příčinný vztah může daným způsobem rozvinout. Pro něj nepředvídatelný příčinný průběh není proto pokryt zaviněním, takže za následek, který takto vzejde, neodpovídá (srov. např. usnesení NS sp. zn. 8 Tdo 1016/2015 ze dne 17. 9. 2015 či rozsudek NS sp. zn. 4 Tz 57/2002 ze dne 8. 1. 2003)

35. V případě, že by smrtelné zranění poškozenému způsobil padající kámen, mohl by závěr původního řízení obstat tehdy, pokud by z něj vyplývalo, proč se zavinění stěžovatele vztahuje též k pádu kamene a zároveň k následku jeho pádu. Nebylo-li by u stěžovatele dáno zavinění z nedbalosti ve vztahu k tomuto těžšímu následku, nelze použít kvalifikované skutkové podstaty v § 222 odst. 3 trestního zákona.

36. Takové zavinění stěžovatele však z původního řízení neplyne. Městský soud se jím logicky nezabýval, neboť vycházel z jiného skutkového stavu, tedy že kámen poškozeného nezranil (soud ostatně pochyboval o tom, že kámen byl na kovové konstrukci vůbec umístěn). Jediné úvahy v tomto směru se objevují v původním usnesení vrchního soudu č. j. 8 To 102/2009-636, podle něhož

„Pokud jde o smrtelný následek ... postačí, aby [stěžovatel] věděl, že smrtelný následek může nastat, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane, nebo dokonce, aby vůbec nevěděl, že konstrukce, které se poškozený patrně přidržel, může spadnout, ačkoliv to vědět měl a mohl. [Stěžovatel] však sám spontánně u veřejného zasedání uvedl, že konstrukce byla velice vratká a že hrozilo, že může spadnout např. na nějaké dítě. Tedy věděl a přinejmenším spoléhal, že se tak nestane.“

37. To však pro závěr o zavinění stěžovatele zjevně nedostačuje. Vrchní soud zde učinil závěry o zavinění toliko ve vztahu k pádu kovové konstrukce, který sám o sobě nenaplnuje žádný ze znaků relevantní skutkové podstaty, nikoliv ve vztahu ke zranění poškozeného padající konstrukcí či na ní umístěným kamenem. Na tomto místě je také třeba zdůraznit, že vrchní soud hodnotil zavinění stěžovatele ke skutkovému ději, který v řízení nebyl prokázán. Takový postup sám o sobě lze jen těžko akceptovat, neboť by mohl prakticky vést k vyloučení možnosti obnovy řízení. Musí-li být novoty ve smyslu § 278 trestního řádu způsobilé odůvodnit jiné rozhodnutí, je tato možnost vyloučena, pokud soud v původním řízení dospěje k závěru, že pachatel je vinen a byl by vinen, i kdyby byl skutkový stav zjištěn jinak. Následné nové zjištění skutkového stavu totiž nemůže na takovém závěru nic změnit. Zároveň lze správnost takového závěru jen obtížně přezkoumat, neboť vychází z hodnocení skutkového děje, ke kterému podle skutkových zjištění soudu nedošlo (ostatně i dovolací soud zásadně vychází ze skutkového stavu před soudem prvního, případně druhého stupně zjištěného, nikoliv nezjištěného). Soud proto nesmí rezignovat na zjištění správné varianty skutkového děje a příčinné souvislosti.

38. Z uvedeného tedy plyne, že zranění poškozeného pádem kovové konstrukce (případně pádem kamene na ní umístěného) bylo v původním řízení zjišťováno se závěrem, že ke zranění takto nedošlo. Jde tedy o zcela jiný výsledek dokazování,

než jehož se stěžovatel v obnově řízení domáhal. Novotou ve smyslu § 278 trestního řádu přitom mohou být i změněné skutečnosti, které sice byly v původním řízení dokazovány, ale se zcela jiným výsledkem (srov. rozsudek NS sp. zn. 5 Tz 100/2007 ze dne 27. 3. 2008 a usnesení č. j. 8 Tz 33/2013-26 ze dne 21. 8. 2013). Novou skutečnost je třeba většinou prokázat důkazy. Nové důkazy se mohou týkat jak nových skutečností, tak i skutečností, na které obviněný poukazoval již v předcházejícím řízení, pro které však v původním řízení nebyly předloženy žádné důkazy, anebo sice určité důkazy předloženy byly, ale vyzněly zcela nebo v podstatných skutečnostech jinak (usnesení NS sp. zn. 4 Tz 101/2006 ze dne 17. 1. 2007, či sp. zn. 4 Tz 111/2006 ze dne 25. 9. 2007). Novým důkazem je tedy v tomto smyslu i nový znalecký posudek o rozhodné skutkové okolnosti pro posouzení viny, pokud znalec na základě nových dříve neznámých skutkových okolností učiní jiné znalecké závěry, které mají podstatný význam pro posouzení viny obviněného (nálezy sp. zn. I. ÚS 2517/08, sp. zn. II. ÚS 2445/08 a rozsudek NS sp. zn. 5 Tz 100/2007).

39. Znalecký posudek ČVUT předložený stěžovatelem pro účely obnovy řízení je tedy třeba považovat za nový důkaz, který potenciálně vypovídá o skutečnostech soudu dříve neznámých. Ústavní soud se proto zabýval tím, zda tento posudek a společně s dalšími materiály, které stěžovatel v řízení o obnově předložil, může být způsobilý odůvodnit jiné rozhodnutí o vině či trestu. Z obsahu znaleckého posudku plyne, že původní znalecký posudek zpracovaný znalcem Strausem je nedostatečný a nepřekontrolovatelný. Znalec Straus neodůvodnil svůj postup, metodiku a výpočty z hlediska fyzikální teorie. Některé výpočty jsou použitelné pro hrubý odhad, některé nejsou použitelné vůbec. Společným znakem výpočtů je nedostatečné vysvětlení vstupních dat a okrajových podmínek.

40. Tento posudek tedy *prima facie* zpochybňuje vypovídací hodnotu zásadního důkazu, na němž městský soud v původním řízení založil svůj závěr o tom, že poškozený nemohl být zraněn padající konstrukcí (či kamenem na ní umístěným).

41. Uvedl-li městský soud, že znalecký posudek ČVUT vycházel toliko ze selektivně poskytnuté dokumentace ze strany stěžovatele (str. 5 napadeného usnesení), není zřejmé, jak se toto konstatování projevilo v hodnocení posudku. Městský soud jej považoval za formálně správný, jasný a úplný, pochyboval nicméně o jeho objektivnosti. Přesto z něj soud vyšel při hodnocení toho, zda k vychýlení kovové konstrukce došlo v příčinné souvislosti s jednáním stěžovatele. Z napadeného rozhodnutí tak nelze zjistit, zda a v jaké míře je možné se spolehnout na vypovídací hodnotu tohoto posudku (ta je soudem zpochybněna, ale zároveň soud z posudku vychází). Stejně tak z rozhodnutí nelze zjistit, zda selektivně poskytnuté podklady mohou podle názoru soudu mít vliv na závěr posudku, podle něhož je posudek znalce Strause nedostatečný a nepřekontrolovatelný pro zásadní vady (původní posudek znalecký ústav ČVUT k dispozici měl).

42. Ve vztahu k odborné úrovni znalce Strause stěžovatel předložil též informace o výtkách odborné veřejnosti vůči tomuto znalci (č. l. 897–899, 917). Jakkoliv lze městskému soudu přisvědčit v tom, že obecné výtky této povahy nemají potenciál přivodit jiné rozhodnutí o vině či trestu, z odůvodnění jeho rozhodnutí však již neplyne, proč nemají tyto výtky vypovídající hodnotu ve spojení s ostatními důkazy v projednávané věci. Stěžovatel totiž předložil důkazy o nedostatečné kvalitě znalecké činnosti znalce Strause v konkrétní (projednávané) věci a zároveň předložil i důkazy

o tom, že vůči činnosti tohoto znalce jsou odborné výhrady vznášeny obecně (stěžovatel městský soud ostatně odkázal i na výhrady Ústavního soudu vyjádřené v nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06). Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč by tyto důkazy ve vzájemné souvislosti a v souvislosti s dále uvedenými skutečnostmi a důkazy nemohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině či trestu stěžovatele. Ústavní soud znovu připomíná, že znalecký posudek znalce Strause byl v původním řízení zásadní pro určení mechanismu zranění poškozeného a tím i pro zjištění skutkového stavu. Zároveň soud připomíná, že riziko možných omylů a chyb ve vědeckém poznání se zvyšuje v situaci, kdy v odborné znalecké komunitě neexistuje možnost vzájemné kontrolovatelnosti větším počtem erudovaných odborníků. Za takového stavu musí orgány činné v trestním řízení přistupovat k hodnocení znaleckých posudků obzvláště obezřetně (srov. právě nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06). V odkazovaném rozhodnutí se Ústavní soud vymezil vůči pouhým apodiktickým tvrzením, že varianta skutkového děje je biomechanicky nepřijatelná, aniž by bylo fakty přesvědčivě zdůvodněno, z čeho tato nepřijatelnost má konkrétně vyplývat.

43. Stejně tak neobstojí tvrzení městského soudu, že výpověď svědkyně S., novinářky, o tom, co jí řekl svědek Ch., autor kovové konstrukce nemůže přivodit jiné rozhodnutí o vině a trestu. Podle této výpovědi měl svědek Ch. v rozhovoru se svědkyní S. připustit, že ve vrchní části kovové konstrukce byl skutečně vložen kámen, který je zobrazen na fotografiích. Přitom městský soud svůj původní závěr o mechanismu poranění poškozeného založil kromě znaleckého posudku také na tvrzení svědka Ch. o tom, že kámen na sochu neumístil (str. 40 rozsudku). Z nyní napadeného rozhodnutí městského soudu tak není jasné, proč důkaz vypovídající o tom, že na soše kámen umístěn byl, nemůže odůvodnit jiné rozhodnutí o vině a trestu pro stěžovatele, které bylo založeno na východisku, že kámen na stěžovatele spadnout nemohl a že na soše možná vůbec nebyl. V této souvislosti také není možné opomenout, že rozdíly v tvrzení svědka Ch. v původním řízení vůči soudu a následně vůči svědkyni S. (jejíž výpověď městský soud považoval v řízení o obnově za věrohodnou) mohou být způsobeny změnou vnějších podmínek (trestní řízení zabývající se mimo jiné i mechanismem smrtelného poranění poškozeného a reportáž probíhající s odstupem od trestního řízení) a z toho plynoucí změny motivace svědka. Svědek byl totiž autorem sochy, z níž měl spadnout kámen na poškozeného, i přes poučení podle § 101 odst. 1 trestního řádu mohl mít zájem na závěru, že kámen poškozeného nezranil.

44. Ústavní soud nad rámec již uvedeného neshledal důvod, proč se podrobně vyjadřovat k dalším důkazům, které stěžovatel v řízení o obnově navrhl (popsány zejména na str. 8 a 9 usnesení městského soudu). Městskému soudu tak lze stručně přisvědčit, že obecné informace o výši trestů uložených v jiných právních věcech či informace o kárně významných pochybeních předsedkyně senátu, který v původní věci stěžovatele rozhodoval, nejsou skutečnostmi, které by měly odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci stěžovatele. Námitky založené na nekvalitní práci jednotlivých soudů či celého soudního senátu mohly být uplatněny cestou řádných opravných prostředků, obnova řízení k tomu neslouží.

45. Z hlediska předpokladů pro obnovu řízení podle § 278 odst. 1 trestního řádu je však možné uvést, že znalecký posudek ČVUT je novým důkazem, který zpochybňuje správnost závěrů původního znaleckého posudku. Toto zpochybnění je třeba vnímat nejen z hlediska vlastní argumentace a závěrů tohoto posudku, ale též v souvislosti s obecnými výhradami vůči odborné úrovni práce původního znalce.

Tento posudek vypovídá o možném mechanismu poranění poškozeného a o zpochybnění skutkového stavu zjištěného v původním řízení, směřuje tedy ke zjištění nové skutečnosti (ve smyslu změněné skutečnosti, která byla v původním řízení zjištěna se zcela jiným výsledkem). Novými důkazy jsou též výslechy svědka M. o podobě kovové sochy a svědkyně S. o umístění kamene na vrchol kovové sochy. I tyto důkazy vypovídají o nesprávném zjištění skutkového stavu v původním řízení, kde existence kamene nebyla prokázána, taktéž tedy směřují ke zjištění nové skutečnosti.

46. Uvedené důkazy tedy samy o sobě vypovídají o tom, že na vrcholu kovové sochy mohl být umístěn kámen a že není vyloučeno, že tato socha (či kámen na ní umístěný) spadla na poškozeného. Uvedené důkazy je třeba hodnotit také ve spojitosti se skutečnostmi a důkazy známými již dříve. Mezi ně patří především znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, podle něhož podstatná poranění hlavy poškozeného mohla být způsobena padajícím kamenem, což je pro tuto zranění dobré vysvětlení. Tento posudek vypovídá o možném mechanismu zranění poškozeného. Dále mezi tyto důkazy patří výpovědi svědků ve vztahu k údajnému pádu kamene či jiného předmětu na hlavu poškozeného (o tom vypověděl svědek P. v přípravném řízení a svědek H. v hlavním líčení) a ve vztahu k bití a kopání ze strany stěžovatele vůči ležícímu poškozenému. Žádný ze svědků totiž nevypověděl, že by stěžovatel bil poškozenému hlavou o patu kovového sloupu. To platí i dokonce pro svědky P. a V., kteří jinak o násilí ze strany stěžovatele vůči ležícímu poškozenému vypovídali a o jejichž výpověď městský soud opřel své původní zjištění mechanismu poranění poškozeného. Mezi další důkazy patří datované fotografie kovové sochy s kamenem na jejím vrcholu, které stěžovatel předložil v odvolacím řízení a v řízení o obnově.

V. *Závěr*

47. Není úkolem Ústavního soudu, aby městskému soudu určoval, jak má uvedené důkazy hodnotit, tedy zda by uvedené nové důkazy směřující k prokázání nových skutečností mohly vést k jinému rozhodnutí o vině či trestu stěžovatele. Z rozhodnutí napadených ústavní stížností však zatím neplyne, proč by tyto novoty k jinému rozhodnutí v trestní věci stěžovatele vést nemohly. Pokud by totiž byla prokázána skutková verze stěžovatele, tedy pád kovové sochy či kamene jako mechanismus smrtelného zranění poškozeného, původní řízení neposkytuje oporu pro závěr o naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty podle § 222 odst. 1 a 3 trestního zákona. Mohlo by tedy dojít k jinému rozhodnutí o vině (podle rozsahu zranění poškozeného, jež lze stěžovateli klást za vinu), tak případně o trestu (např. ve vztahu ke způsobu spáchání činu).

48. S ohledem na výše uvedené důvody dospěl Ústavní soud k závěru, že v projednávané věci nebyla úprava obnovy řízení uplatněna v souladu s požadavky plynoucími z ústavního pořádku. V důsledku toho bylo usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 8 To 84/2014 ze dne 16. října 2014 a usnesením Městského soudu v Praze č. j. 47 T 4/2009-1096 ze dne 25. dubna 2014 porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud proto shledal ústavní stížnost důvodnou a napadená rozhodnutí zrušil dle § 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

49. Městský soud v dalším řízení musí podrobněji vyložit, proč není dán předpoklad jiného rozhodnutí o vině a trestu stěžovatele s ohledem na vypovídací hodnotu zejména výše uvedených důkazů a skutečností (a to jak těch nových samostatně, tak ve spojení s těmi dříve známými). Je přitom vázán právním názorem Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky), nemůže tak mimo jiné vycházet z toho, že otázka pádu kovové konstrukce či kamene na konstrukci umístěného, případně samotná existence tohoto kamene byla již v původním řízení vyřešena a není novotou ve smyslu § 278 trestního řádu. Stejně tak nemůže vycházet z toho, že v původním řízení bylo konečným způsobem vyřešeno samotné vychýlení kovové konstrukce z rovnovážné polohy a zavinění stěžovatele ve vztahu k pádu této konstrukce. Pokud výsledky nového řízení o obnově nebudou poskytovat dostatečný podklad pro závěr, že uvedené novoty by nemohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině či trestu stěžovatele, městský soud musí obnovu řízení povolit (§ 278 odst. 1 trestního řádu nedává soudu prostor k volnému uvážení, pokud jsou podmínky pro obnovu splněny).

50. S ohledem na skutečnost, že po zrušení rozhodnutí městského soudu bude řízení o obnově pokračovat a jeho strany budou potřebovat prostor na opětovné seznámení s věcí, odpadl podle názoru Ústavního soudu důvod, pro který městský soud zamítl provedení důkazů navržených v průběhu řízení o obnově (č. l. 1071). Z toho důvodu se Ústavní soud nezabýval tvrzením městského soudu, že návrhy nových důkazů musí být koncentrovány do samotného návrhu na povolení obnovy řízení, aby státní zastupitelství mělo možnost se na věc řádně připravit (str. 9 usnesení městského soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 31. března 2016

David Uhlíř
předseda senátu